

Се іоше ми ся явявѣтъ роднини тѣ и мірскій животъ ; не зная и кѣдѣ да ся дяна отъ тѣзы стѣнища. А че кога пѣкт, най послѣ, ще забравя сичко това, Господи ? Едва мѣпечко ослабваніе на воля тѣ, и трѣгнать въспоминаніе то, едно отъ друго по добро, напомнимъ си и младость тѣ, и родители тѣ, и мірска та музика, бягамъ като лудъ изъ кюше въ кюше, до тогава, до кога то видя духовникъ тѣ. Много треба да ся пази калугеръ тѣ, а то бѣда !

—Защо толкозы вый ся боитѣ отъ тѣзы въспоминанія ? Тѣ ви не повреждатъ ?

—Какъ не повреждатъ ? Кога то калугеръ тѣ съ наслажденіе си напомнимъ за мірски тѣ работы, тогава, той слуша демонъ тѣ. Калугеръ тѣ единъ пѣтъ за сякога ся е отказѣлъ отъ міръ тѣ и треба да забрави прелести тѣ му, треба даже да благодари Създатель тѣ, че ся е исечкалъ отъ този хомоть и е сполучилъ пѣтъ тѣ на спасеніе то. На, азъ, н. пр., бяхъ единъ косямъ далечъ да погынѣ ; менѣ тамъ съвѣмъ ма сплѣтохъ и искахъ на вѣки да ма проковѣтъ къмъ міръ тѣ . . . . Знаете ли, че азъ вече бяхъ сгоденъ, и азъ . . . . Нѣ не . . . .

Анатолій ся спрѣ, потренера и ся улови за бронеици тѣ.

—Що вы е ?

—Нищо ; то ще мине.—Пріятелио мой ! Вый не можете разбра кѣкво ще рѣче да бждешь калугеръ. Вый не сте непитвали онѣзи страшна минута, кога то човѣкъ ся отказва отъ міръ отъ отечество, отъ сичко, кое то е мило на грѣшно то сърце, и дава страшна клятва да живѣе и да умрѣ огшелникъ. Азъ бяхъ болѣтъ кога то изрѣкохъ тѣзы клятва ; нѣ и сега іоше помня съ какъвъ страхъ ся оглѣдахъ на себѣ си, кога то калугеръ тѣ си отидохъ подиръ обрядъ тѣ и ма оставихъ самъ. Представете си сега нѣкъ онова състояніе,